

mükemmel

KALT'ın zamansızca çıkarttığı bir dergidir.
Bilgisayarda programlarla hazırlanır, printer-
dan çıktı alınarak basılır.

kayahan

Tekrar dirilecek, dünyaya
hükmedecek.

sanat

İnsanların hoşuna giden
hiçbir şey güzel olamaz.

teknoloji

İnsanlığın yararına olan
hiçbir şey faydalı olamaz.

siz ve aileniz

Bir anda ortadan kayboldanız dünya ne kaybeder? Gerçekten? Sadece siz ve yakın akrabalarınızdan da bahsetmiyorum. Sizin varoluşunuza sebep olmuş, insanlığın başlangıcına kadar takip edilebilen bütün soyunuz bir anda dünya üzerinden ve tarihten bir anda yok olsa dünya ne kaybeder? Büyük dedeniz osmanlıda vali gibi bir şey miymiş? O olmasaydı başkası olurdu. Ya siz? “Ben zaten bölüm şefi gibi bir şeyim, her şeyi gelip bana soruyorlar” mı diyor-sunuz. Siz olmasaydınız başkası olurdu.

GERÇEKLİK AYAGINIZA GELDİ.

Her şeyin gerçeği değerli değil midir? Gerçek bal. Gerçek metal. Gerçek aşk.

Mutlaka başınıza gelmiştir: Kaliteli bir mekanda dostlarınızla kebab yiyorsunuz, her şey yolun-

da, hayat uzun zamandır ilk defa yaşanılabilir gibi hissettiriyor. Tam "ya ben depresyona girerek ne kadar büyük bir kerizlik etmişim... Oysa bak işte mutluluk, akmasa da damlıyor. Mutluluk klimaların su tahliye borusundan gelen su gibi. Acelesi olana, mutluluğu testi testi içmek, çenesinden akıtmak isteyene yetmez. Ama boruyu bir saksının içine yönlendirsek? En nazlı bitkiyi bile yaşatmaya yetmez mi bu borudan gelen su? Nazlı çiçeğe yeten tamahkar bir insana neden yetmesin? Evet, doğru, insanlar da çeşit çeşit olabilir. Kimisi kaktüs gibidir, mutluluğu tatmadan aylarca yaşayabilir. Kimisi nilüfer gibi olabilir, mutluluğun içinde yaşamak zorundadır, bir an için bile olsa mutluluk hissiyatıyla bağı

kesirse boynunu bükebilir. Biz onunla ikimiz aynı evin güneş alan bir köşesinde şans eseri yan yana gelmiş iki saksı bitki-siydik. Benim hayattaki amacım onun güzelliğini, canlı renklerini, narinliğini marula benzeyen yapraklarımla dengelemektir. Hepimiz onun hatırına sulanıyorduk. Nasıl ve neden beni seçti? İşte bu, bir türlü cevabını veremediğim soru ikimizin sonu oldu... Peki hayat artık böyle mi geçecek? Bir fatura ödeme merkezinin dışında, klima borusundan gelen damla damla suya sevinerek mi geçecek?" diye düşünürken masada hazır bulunan sevmediğiniz bir arkadaşınız

"Ya bu da güzel de gerçek kebab bu değil. Bunun GERÇEĞİNİ Adana'da yiyeceksin" diyor. İşte yediğimiz ve hissettiğimiz her şey bir anda değerinden bir şeyler kaybetti. Bir şeyin gerçeğini nasıl yiyebiliriz? Bir şeyin gerçeğini yersek ona atıfta bulunan diğer bütün kavramlar bir anda anlamlarını yitirmezler mi? Gerçek nedir? Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi Felsefe Bölümü birinci sınıf öğrencisinin zihnine hoş geldiniz. Kesinlik hissiyatı yok oluyor, ayağınızın altındaki zemin bir anda yumuşuyor, kek hamuru gibi bir şeye dönüşüyor.

Peki gerçeği bu kadar değerli kılan şey ne? Bir şeyin değerini belirleyen şey malzemesi, işçiliği, içeriği değil midir? Kafasına kovayla su dökülen

bütün bu bebeklerin fotoğraflarına bir bakın. Alışveriş sitesinde gitarla ilgili bir parça ararken karşıma çıktılar. Birine tıkladım on oldular, onuna tıkladım yüz oldular. "Biz de gerçeğiz, seninle aynı gerçeklikteyiz, gerçekliğin kumaşında bir ilmeğiz" diye bağırdılar ve ilgilenirsen led ışıklı takma kirpik de var diyerek kolumdan tuttular, beni zorla izbe bir dükkana soktular. O gün anladım ki, gerçek denilen şeyin çok büyük bir kısmı Çin'de üretiliyor. Gerçeği bu kadar öven, onu bir statü simgesi olarak taşıyan insanlar ise bu gerçeğin ya farkında değil ya da bilmezden geliyorlar.

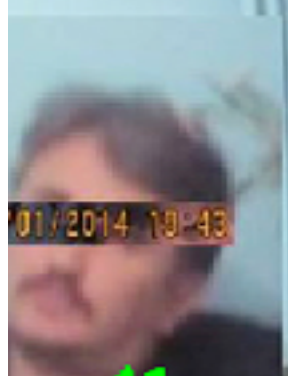

kendimin şube müdür yardımcısıymışım gibi hissediyorum. bir mevki sahibiyim fakat tam da değil. her sabah uyanıp kendime gidip tüm gün yalandan bir şeylerle uğraşıp, çay kahve içip, boş oturup "benlik bi şey yoksa çıkıyorum" dercesine bir yaşayış biçimi denebilir buna. hoşça kalın.....

KÖŞEME HOŞ GELDİNİZ..... (ozan akyol)

esassa diye bir asansör markası vardı, hatırladıkça deliricek gibi oluyorum. ya esas değilse? bilemiyoruz & asla bilemeyeceğiz...

Pipet
yanlığı

insanla muhatap oluyoruz. bu insanların çoğu bir evde yaşıyor, genelde yanlarında başka insanlar oluyor. çoğu kot giyiyor, külot giyiyor, yemek yiyor, takım tutuyor. şimdi biz bu noktada bu insanlardan kendimizi nasıl koruyabiliriz? bunun denenmiş yollar var. fakat bizim amacımız burada girilmemiş yollara girmek, insanlık adına söylenmemiş tümceleleri okşamak. insan sadece insan olduğu için değerli bir varlık olduğunu düşünür. acaba gerçekte bu böyle midir? değildir. insan üzerine yakıştırdığı bir kıyafet ile o gününün mükemmel geçebileceğini düşünen tek canlıdır. böylesine bir düşünüş, bu tiksiniş ön kabul bize hayatımızda büyük sorunlar yaratıyor. mesela sırf bu yüzden birçok dükkan açılıyor ve belediyelerin bu konuyla ilgili birtakım önlemler alması gerekiyor.

ŞİİR BÖLÜMÜ*

bacaklarına vereceksin yükü, oradan alacaksın kuvveti
hele bayan kökenliysen
zaten [redacted] iliğin kuruyor pişmaniye gibi dağılıyor
bi yaştan sonra.

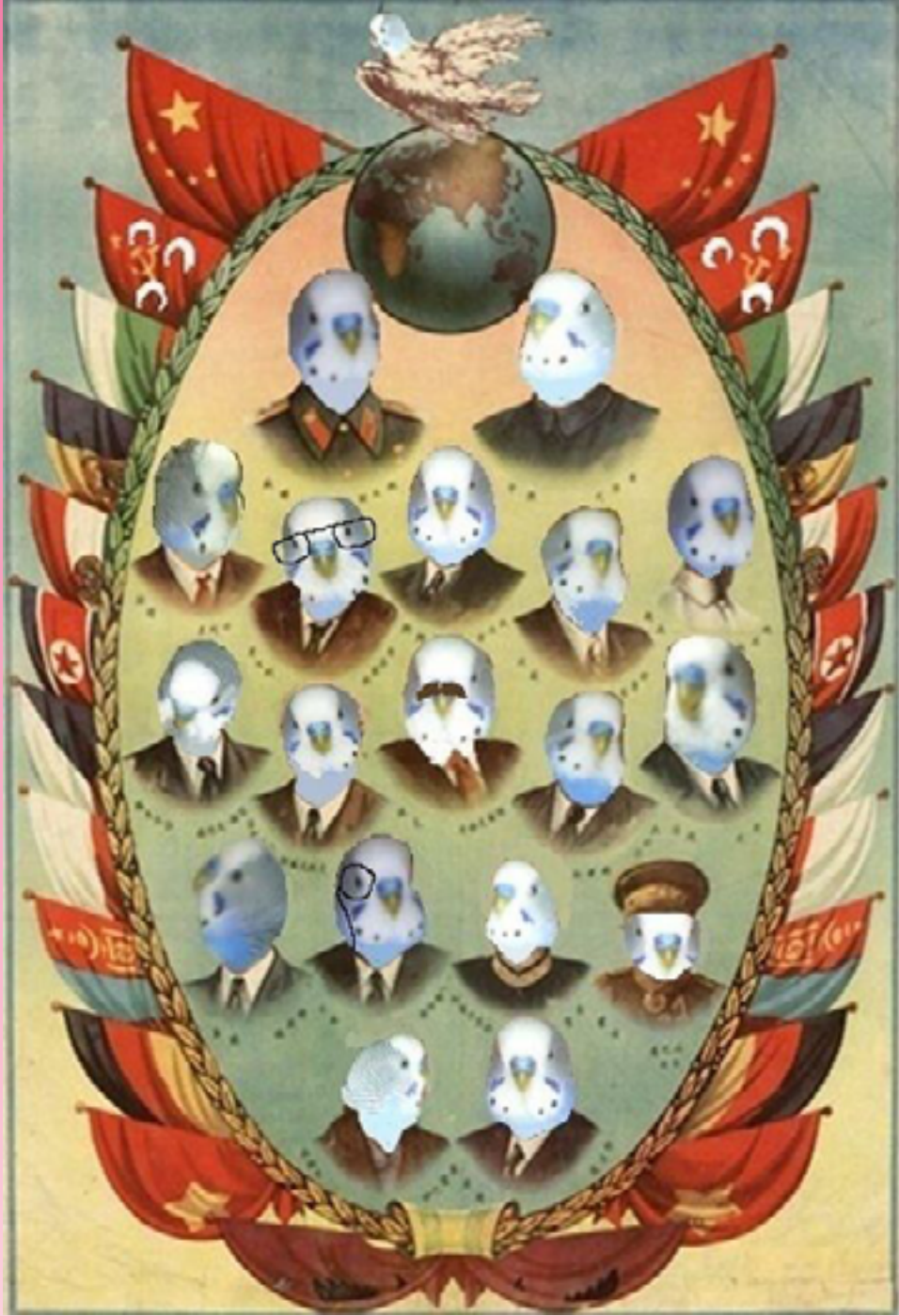

MÜZİK↑

köylü

en kalitesiz köylümüzün kubar gibi olduğunu düşünün....
GÜZEL OLURDU

Tanrı Kavramı'nın Ölümü

"Annem eve misafir gelince utanıyordu, insanlara cicikuş diye tanıştırdıydı..."

Mucizelere inanır mısınız? İnterneti sık kullanır mısınız? İnternetin tamamen sizin malınız olduğuna, internetteki her şeyin sizin eğlenmeniz ve mutluluğunuz için var olduğuna mı inanıyorsunuz? Evet, evet ve evet! O zaman koltuklarınıza sıkı tutun, çünkü fırtınanın gözüne doğru uçuyoruz. Ve öyle gözüküyor ki, uzay gemimizin uçuş kontrol sistemleri tamamen kızarmış durumda...

2017 senesinin kış aylarındayız. Takım elbise giymiş bir muhabbet kuşu jpeg'i elime geçiyor. Ve o an şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Eheheh, muhabbet kuşu

Ağızına mikrofon uzatılmış bir ceylan düşünün. Wittengstein diyor ki aslan konuşsaydı aslanın ne dediğini anlayamazdık... Siz bu konuda neler söyleyeceksiniz? İşte bu komik bir şey benim için. Muhabbet kuşu jpegini aldığım gibi gönder tuşuna basıyorum. Çünkü sevgi paylaşmaktır... İşte mucize bu noktada gerçekleşiyor, jpegin gerçek sahibi sisli paylaşım ufkunun ötesinden beyaz bir atının üstünde dörtnala çıkageliyor: Merve Sarıbardak. Merve evinde misafir ettiği muhabbet kuşunun gerçek potansiyelini ona takım elbise giydirerek ortaya sermekle yetinmemiş. Hayvana "Tanrı Kavramı" ismini koyarak daha önce örneği görülmemiş bir viziye imza atmış. Din felsefesi lojmanları sosyal tesislerinin kapılarını tekmeyle açtığınızı dününün... İçeride çay içip pinekleyen teologlara "nabersiniz lan!" diye bağırдыңızı düşünün... Gün içinde bu cümleleri kurabildiğınızı düşününün: Tanrı kavramı bugün biraz keyifsiz. Tanrı kavramı bugün babacık dedi. Tanrı kavramı taşlık kanseriymiş :(Tanrı kavramı aynadaki yansımasını başka bir tanrı kavramı zannediyor, ona oyunlar ediyor, ötüyor. Tanrı kavramını salacağım, pencereleri kapatın. Tanrı kavramını malesef kaybettik. Bunlar size inanılmaz geliyorsa, haklısınız. Ama unutmayın, yaşamaya cesaret eden, mucizelere tanıklık etmeye mahkumdur...

2Pac'ın Ölümü ve Gençliğimdeki İzdüşümleri

Hasan İnceler

Sınıftaki en yakın arkadaşımı öldürmek istiyorum. Daha kolay bir yolu olsa keşke. Doğal yollarla yok olsa, üzerine yıldırım düşse, kaza kurşununa kurban gitse, babasının tayini çıksa o da olur. Olmuyor. Akşamları yatakta bunun hayalini kuruyorum. Kendim halletmem gerek. Onu pikniğe götürüp zehirlesem, yanlış et yedirsem. Gömeceğim yeri ağaçlarla işaretledim, sonrasında düzenli ziyaret ederim, o kadar kötü biri değilim.

Ben. Hadi benden bahsedelim, ben okul dışında gördüğüm her cihaza sesimi kaydetmeye çalışmakla zaman geçiriyorum. İlk ölüm-süzlüğümü bir nehre tükürdüğüm zaman ilan etmişim. Arabadan camı açıp tükürüyorum oraya buraya, araba önemli. 12 yaşında sağlıklı, hafif şişman bir erkek çocuğuyum. Çevremdeki insanların yakamı bırakmadığı hissini ve ender görülen bir hastalığa yakalansam ne havalı olur halini üzerimden a- tamıyorum. Belki de seviyorum bu hali. Lütfen, kendimi rezil etmek istemiyorum.

13. doğum günüm, beni arabaya bindirdiler, pikniğe gidiyoruz. Yollara aşına oldukça heyecanı azalıyor ama o da yok. Birilerinin kafasında çok başka bir piknik var, hazır alanların beğenilmediği, keşfedilmeyi bekleyen su kenarlarını bulmaya yönelik bir piknik. Telaşlarını anlamaya çalışıyorum, kendi telaşlarımın önüne geçiyorum. Evde unutulmuş eşyaların feryatlarını meraklarımla farkında olmadan bastırıyorum ben de. Aile garip bir denge üzerine kurulu. Ateş için çalı çırpı topladım, karnımı doyurdum, kafam çalışmaya başlıyor. Herkes-

in ağzına bir parmak bal çalıp kendi mesaim başlıyorum. Sanırım tek mezardan vazgeçtim, kollar bir yere bacaklar bir yere, kafa bir yere, beden taş bağlanıp kayıktan suya atılacak. İşimi şansa bırakamam, salak değilim. Birden eniştem bağılıyor gel senin parça çıktı radyoda diye. Gidiyorum, dans ediyor, ben etmiyorum ama içimde kelebekler uçuşuyor. Herkesin yüzüne nasıl oluyor da böyle rahat bakıyorum, bilmiyorum...

Akşam evde babam duş alıyor, is koktuk hepimiz ateşten, sıramı en sona aldım odamda dans etmeyi tercih ederim. Annem kapımı çalıyor Hasan telefon sana. O arıyor, en yakın arkadaşım. Sansürsüz bir şekilde telefon konuşmamı aktarıyorum:

Ben: Alo
En yakın arkadaşım:
Senin ben götünü sikeyim.

B: Neden ya?

E: Hani bugün bize gelecektin?

B: Bugün benim doğum günümüş, bizimkilerle başka bir program yaptık. Hem kesin bir şey konuşmamıştık ki.

E: Bu mu dostluk? Bu mu kardeşlik? 5 saattir 10 kere aramışım.

B: "Ne alakası var olum, abartma amk. Gelirim yine."

E: "Yarın sen okula gelicen, gelicen sen yarın okula."

B: "Gelmem olum bak."

E: "Geleceksin."

B: "Gelmeyeceğim."

E: "Geleceksin."

B: "Gelmeyeceğim."

E: "Geleceksin."

B: "Neden ya?"

E: "Götsün olum sen."

B: "Noluyor ya neden sinirlisin bu kadar?"

E: "Neyse kapa hadi kapa, yarın görüşeceğiz..."

B: "Alo, alo..."

Babam: "Alo, Hasan?"

Ben: "Baba?!"

Babam: "Kapatıp yanıma gelir misin?"

(Babam duştan çıkıp evdeki paralel telefonda konuşmalarımızı dinlemiş.)

Babamın yanına gidiyorum...

Babam: "Oğlum bir sorun mu var? Bu çocuk neden sana böyle davranıyor, babasıyla konuşayım mı?"

Ben: "Yok baba yok onun konuşma şekli böyle, kendince plan yapıyor beni de sormadan dahil ediyor."

B: "Yok ben uyuyamam ver sen bana şunların numarasını."

B: "Baba gerçekten gerek yok, öyle konuşur durur o ya."

B: "Ya sen ver."

Veriyorum.

B: "Alo."

(Bu sefer koşarak paralel telefona ben geçtim.)

E: "Alo."

B: "Oğlum baban evde mi?"

E: "Bizimkiler şu anda evde yok, ne için aramıştınız?"

B: "Bak ben az önce istemeden bir konuşmaya şahit oldum, oğlum bak senin bacaklarını çatır çatır kırarım."

E: "Bülent amca?"

B: "Biz sizi okula bu yüzden mi yolluyoruz? He?"

E: "Haklısın Bülent amcacım."

B: "Bak bir daha duymayacağım."

E: "Asla Bülent amcacım."

B: "Tamam mı?"

E: "Tamam Bülent amcacım."

B: "Hadi bakalım."

Hayatımın en berbat günleri çok sık güncelleniyor, sık güncelleme hiçbir zaman sevdiğim bir şey olmadı. Ertesi gün okulda ölüm sessizliği bekliyorum fakat dün yaşananlar olmamış gibi bir hava var. Aslında sınıfta 4 kişilik bir arkadaş grubumuz var, benim bu gruptaki rolüm genelde arabuluculuk ve okulun eve yakın olmasından kaynaklı öğle yemeği hizmeti. Gündüz bizim ev boş ve okula yakın olduğundan öğle yemeklerini bizde yiyoruz. Sonrasında benim odamın balkonunda sigara içiyorlar, aslında çoğunlukla onları balkona çıkaramıyorum. Odamda içip, müzik dinliyorlar.

Ben müzik tarzı olarak türkçe-yabancı rock müzik dinliyorum ama bunu çok dillendirebilme şansım olmadı. Onlar hip-hop ve techno dinliyorlar. Evdeki kasetlerden anlamışlardır belki ama hiç sormadılar ne dinlediğimi, sanırım ihtiyaç duymadılar, onların getirdiği kasetleri dinleriz her zaman. En yakın arkadaşım bana bazen ödevler verir. Misal bu hafta hiç rap sevmediğim halde Dr. Dre - Chronic albümü dinlenecek. En sevdiğim parça ve neden sevdiğim sorulduğunda tatmin edici bir açıklama yapamazsam 1 hafta daha süre tanınacak. En yakın arkadaşım aslında beni çok seviyor ve bende

potansiyel gördüğünden ileride ona şükürler edecekmişim. Bir keresinde ben onlara Mike Oldfield diye bir grup dinlettiğimde benim ne kadar vizyonsuz olduğumu yüzüme vurmuşlardı. "Bu müzik ses sistemine bile iyi gelmeyen bir müzik." bile denildi bir keresinde. Haklılık payı var mı? Gerçekten bilmiyorum. Kendi doğrularım var mı? Gerçekten hiç bilmiyorum. Savunmaya çalıştıkça yanlış olduğumu çok iyi anlatıyorlar bana her seferinde ama en yakın arkadaşım bana vakit ayırıp benimle özel olarak ilgileniyor. Çünkü dostluk ve arkadaşlık bunu gerektirmiş. Bundan çok sıkıldım, ölmek istiyorum, ye ben, ya o. Hayat böyle olabilir mi

gerçekten? Bilmiyorum, çünkü dandik bir ülkenin bu dandik şehrinde yaşıyorum, bu insanlardan öğrenebileceğim hiçbir şey yok. Aslında grupta biraz benim gibi düşünen başka bir arkadaşım daha var ama onu yanına çekmeye çalışma mesaisi gözümde çok büyüyor. En yakın arkadaşım yeterince vaktimi alıyor zaten.

Hafta içi her akşam bir ritüelimiz var, yemekten sonra dördümüz toplanıp bir binanın alt katına yapılmış Selin Pastanesine yürüyüp muzlu pasta yiyip günün kritiğini yapmak. Katılmamayı talep edersen çok katı kurallar var. İlk müdavimliğini deneyimlediğim işletmenin Selin Pastanesi olması gerçekten canımı sıkıyor. En yakın arkadaşımın babamdan zılgıtı yediğinden beri bana pasif agresif davranması dikkatimden kaçmıyor. Onun ailesi başka şehirde yaşadığından evleri genelde boş. Bir akşam pastane sonrası on-

lara gidiyoruz, Faithless gecesi olacakmış, kaset aldığı dükkan buna karışık kasetler yapmaya başlamış, keyifler yerinde gibi. Kendimizi sigara dumanı dışarı çıkmasını diye onun odasına kapatıyoruz, o akşam yanımda ben de kendi yaptığım bir karışık kaset getirdim. Demokratik bir ortam oluşacak gibi haller oluyor bazen grupta, olur da yakalayabilirsem ben de bir şeyler dinlete-

bilirim. Paradox isimli elektronik tırt bir şarkı sonrasında getirdiğim kaseti ortaya koyuyorum, ilk şarkı Queen'den We Will Rock You. En yakın arkadaşım rock müziğin savaşıyla eşdeğer olduğunu, rakçıların şeytana tapındıklarını ve eşcinsel olduklarını düşünüyor. Hiç aksini iddia edecek cesareti kendimde bulamadım. Şarkı başladı ve sözler bitip tam solo kısmı girerken bana tekme attı. Grupta benim gibi müzikler dinleyen başka bir arkadaşım daha var ve o da benden yana çıkıp "Ya aslında bunları da dinlememiz lazım, her tür müzik güzeldir ya" falan dedi. O biraz daha delikanlı bir çocuk. En yakın arkadaşım "Tamam bir şans daha verelim o zaman başa sar tekrar dinleyelim" dedi. Açtım, solo kısmı geldiğinde bana tekrar tekme attı ve ben çok tatlı düştüm. Tam gruptaki diğer sessiz elemanın ayak yoluna denk geldim, o pek konuşmaz, dayanamayıp bir tekme de o attı. Sonra benden yana olan da kendini tutamayıp o da tekme attı. Üçü birden we will rock you solosu eşliğinde beni tekmelemeye

başladılar. Şarkı bittiğinde herkes aşırı mutluydu ve bir kere daha dinleyelim dediler. Ben ağlayacak gibi olunca "Hepimiz dans edeceğiz, solo kısmı girince sıra sıra birbirimizi tekmeleyeceğiz, hep Hasan olması haksızlık" dendi. Bu gerçekten çok iyi bir fikir. Şarkı tam başlayacakken ben tuvalete gidip, sonrasında da güç toplamak için konserve kutumdan ıspanak yiyip döneceğimi belirten bir şaka yaptım ve tuvalet molası istedim. Hadi çabuk ol olum, olum çabuk ol! Çabuk oldum ve odadan çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz yarın olacakları düşünmeden ayakkabılarımı elime alıp dış kapıyı sessizce kapatıp dışarıda deliler gibi koşmaya başladım. Dışarıda yağmur yağıyordu, koştum, ağladım, keşke bir arabam olsa, keşke biri ölse, ikimizden biri ölmeliydi. Eve döndüm ve o gece hiç uymadım...

Sabah annem "Hadi kahvaltıya." dedi. "Okula gitmek istemiyorum iyi değilim." dedim. İşe yaramadı. İlk tenefüste beni okulun karşısındaki pazar yerine götürdüler.

En yakın arkadaşım: "Bana tokat at"
Ben: "Atmam"
E: "At yoksa ben atacağım bak."
B: "Atmak istemiyorum."
E: "Oğlum sen neden

böylesin lan?"

Ağlıyordum.

E "Hiç mi değerimiz yok senin gözünde bizim."

Kendimi savunacak halde değildim.

E: "Bu psikopat şeyleri neden dinliyorsun?"

B: "Ne dememi bekliyorsunuz, söylediklerinize katılmıyorum."

Ben gittikten sonra ikinci şarkıyı dinlemişler. -Nirvana - Something In The Way-

E: "Bu nirvana mıdır nedir, bunu söyleyen eleman napıyor şimdi?"

B: "İntihar etti"

Kendi aralarında gülüşmeye başladılar.

E: "İlk dinlettiğin?"

B: "Aidsten öldü."

Sinir bozucu bir gülüşme seansından sonra tokadı yedim.

E: "E be yavaşak, ne diyorum ben, psikopatlar demiyor muyum? Biz senin kötülüğünü istiyormuşuz gibi bizden kaçırıyorsun. Bizim dinlediğimiz müzikler her zaman eğlenmeyi, birliği, kardeşliği savunuyor, rap bile var olan haksızlıkları müzikle insanlara güzel güzel aktarıyor. Sen gidip bu anasını avradını siktiklerime bel bağılıyorsun."

Dilim tutulmuştu, yine haklı gibiydi, nasıl olabilir?

E: "E siktir git şimdi götünü mü siktiriyorsun, kafana mı siktiriyorsun ne halin varsa gör."

Hayatımın en kötü gününü bir türlü geride bırakamıyordum, haksız olmaktan yüzümde sürekli tebessüm yapmaya çalışan bir ifade oluşmaya başlamıştı.

2 gün sonra babaannemin kullanılmayan eski eşyalarının durduğu bir depoya gittik babamla. Babaannem oradan evine avize mi ne istiyormuş. Orada bir çift dev gibi Sanyo marka kolon gördüm. Babamla göz göze geldik, "Alabilirsin." dedi. Onunmuş zaten gençken. 4 gündür sınıfta kimse benimle konuşmuyor, ama o kolonlar bana emniyet sibobu vazifesi yapıyor. Durun bakalım siz. O hafta sonu hōparlörleri kendi teybime bağlayıp test ettim, sonuç muazzam. Tam bunun üzerine gruptaki diğer eleman beni aradı, "Olum ben sana o şekilde yapılmasına üzüldüm aslında ama ses çıkartamadım. Ben çarşıya çıkacağım kaset bakmaya gel istersen." dedi. "Olur." dedim. Benimle gerçekten de yakın müzikler dinlediğini o gün daha iyi anladım. O Megadeth ve Daft

Punk, ben ise Dire Staits almıştım, tam dükkandan çıkacakken en yakın arkadaşım bu elemandan "ikipak şakur" diye birinin albümünü sormasını istemiş. İlk olarak böyle duymuştum adını. Çekinerek sordu ama kasetçiden olumlu bir geri dönüş alamadı.

Çıktık Poyraz isimli bir atari salonuna geçtik, tahmin edin kim oradaydı. Evet, en sevdiğim arkadaşım. Orada daha da rapçi iki arkadaşı vardı yanında. Biri elinde kelebek sallıyordu. Nasıl barış yanlılığı bu ben anlamıyorum. Ben çıkmak istedim, yanımdaki eleman dur dedi, konuşun barışın, bu daha ne kadar devam edecek? Haklıydı. En yakın arkadaşım benimle Muhattap olmadan yanındakilerle konuşuyordu, elemanlar onunla dalga geçer bir tavırla "Ver şunun ikipakını" dediler. Me Against the World albümünü ilk orada gördüm, Meğer yazılışı 2Pac, okunuşu Tupak'mış. En yakın arkadaşım bu adama çok güveniyor, gerçek bir iyilik savaççısı olduğunu ısrarla vurguluyordu. Daha yeni bir albümü çıkmış ama bizim buraya daha gelmemiş.

Kısa keseceğim, hōparlör kozumu oynayıp kısa süre sonra aramı hepsiyle düzelttim. Okul denilen birbirinden alakasız insanların yan yana oturtulup geçinmek zorunda bırakıldığı tımarhanede daha seviyeli bir ilişki için var gücümle savaştım. Bizde buluşup albümler dinleyip birbirimizi tokatlamadan vakit geçirilebilecek deneyimleri onlara sunmak için gece gündüz çalıştım. Kimseyi öldürmedim. Çünkü bunu benim yerime rap mafyası yaptı. En yakın arkadaşımın barış güvercini ilan ettiği ikipak 4 ay sonra öldürüldü. İntikamım alınmıştı. Huzurluydum, ne ırkçılık umrumdaydı, ne de azınlıkların ödemek zorunda oldukları bedeller. Çünkü dandik bir ülkenin bu dandik şehrinde yaşıyorum. En yakın arkadaşımın yaklaşık yarım saattir kahvaltıda akşam yemeğinden kalmış soğuk köfte yenir mi? Yense üzerine mayonez sıkılır mı? konusunu tartışıyoruz. Bir daha bana asla tanımadığı insanları savunma cüretinde bulunacağını sanmıyorum. Bana daha yakın hissettiğim arkadaşımınla daha sonrasında daha iyi arkadaş olduk.

Müzik üzerine önemli bir not...

Bir müziğin iyi olup olmadığına karar verilirken asıl olarak şarkıcının kendi beyanı dikkate alınır. Eğer şarkıcı şarkısı içinde kendi şarkılarının iyi olduğunu belirtiyorsa ona inanmak gerekir. Bu durumda iyi müzikler şöyle belirlenmiştir:

- 1- Rap müziğin hepsi.*
- 2- Şarkılarında kendi isimleri geçen metal grupları.*

SİNEMADA

ARAYIŞ

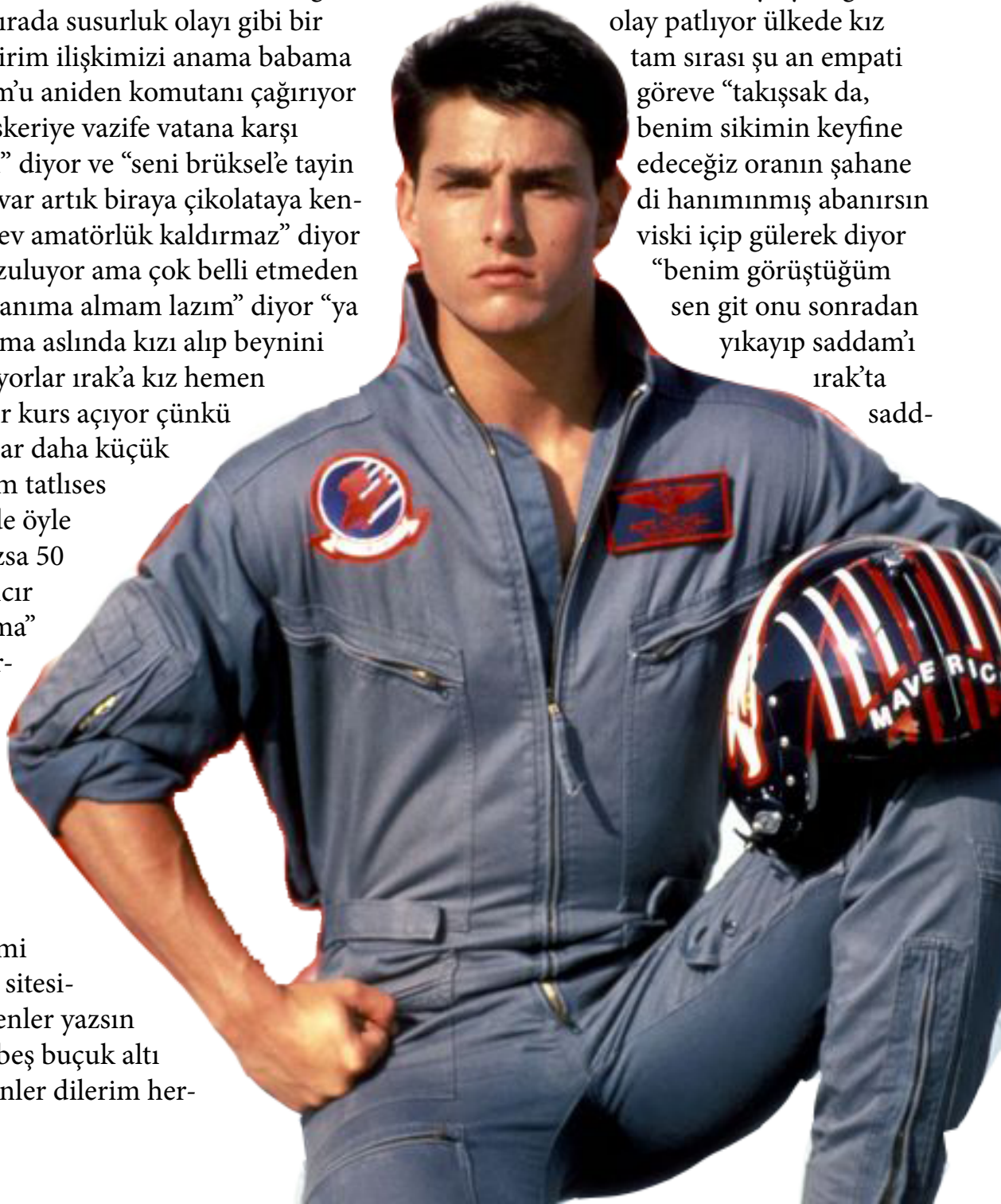
OZAN AKYOL

düşünürken tam o sırada susurluk olayı gibi bir da “şimdi söyleyebilirim ilişkimizi anama babama yaparlar” derken tom’u aniden komutanı çağırıyor darılsak da burası askeriye vazife vatana karşı yapmıyoruz vazifeyi” diyor ve “seni brüksel’e tayin çikolatası var birası var artık biraya çikolatalaya kenama görev ciddi görev amatörlük kaldırmaz” diyor tabi tom da hafif bozuluyor ama çok belli etmeden bi kız var o kızı da yanına almam lazım” diyor “ya aldirtiriz” diyorlar ama aslında kızı alıp beynini devirtmeye gönderiyorlar irak’a kız hemen şan dersleri veren bir kurs açıyor çünkü am’ın oğlu o zamanlar daha küçük yaşta genç ve ibrahim tatlıses hayranı ve “benim de öyle ibo gibi sesim olmazsa 50 bin iraklıyı yatırır gıcır gıcır keserim allahıma” diyor kadın da askeriye den getirdiği felç bıraktıracı spreyi bir tane blok flüte sıkıyor saddam’ın oğlunu bayıltıp saddam’ın ofisine giriyor böyle görevlendiriliyordu bu filmi izleyebileceğim web sitesinin adresini yazabilenler yazsın lütfen IMDB puanı beş buçuk altı arası bir şeydi iyi günler dilerim herkese.....

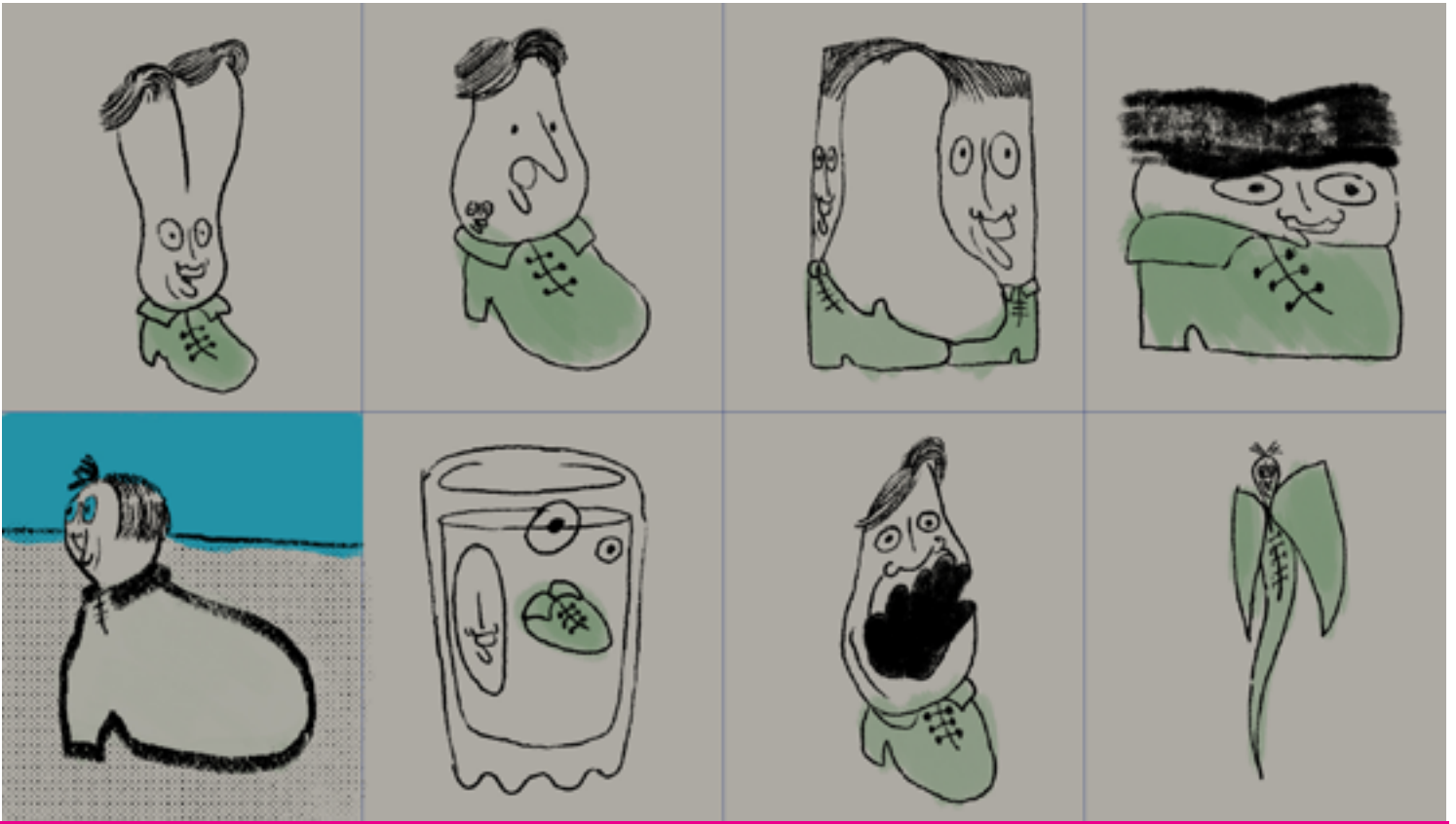
s.a. herkese tom kuruzun alevi bi havacı astsubayı oynadığı film vardı onu arıyorum: tom üst rütbeli bir densiz piçle takışıyor askeriye den adam “sen bittin senin askerliğini yaktım oğlum” diyor o da “yavaş yak tavuk mu yakıyon” gibi

bir cümle sarfedip felaket derecede sinirleniyor kırmızı brodvey’ine binip kırıkale’ye gidiyor ailesinin yanına hava değişimi gibi bir şey orada tesadüfen bir kızla tanışıp meyve kokteyli içiyorlar bir tane kafeteryada ve duygusal bir bağlanma söz konusu oluyor kız tom’un alevi olduğunu ailesine nasıl söyleyeceğini

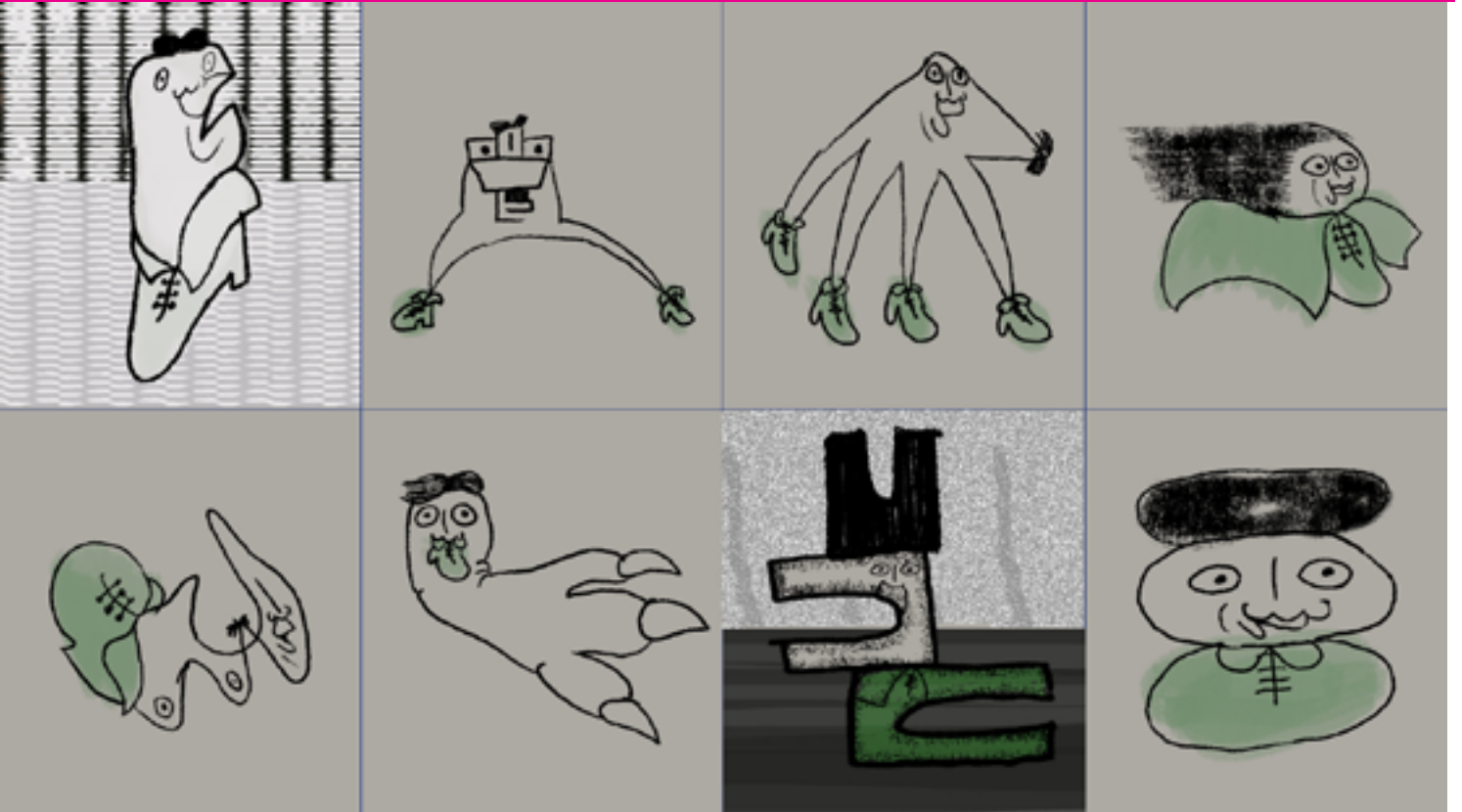
olay patlıyor ülkede kız tam sırası şu an empati göreve “takışsak da, benim sikimin keyfine edeceğiz oranın şahane di hanımınmış abanırsın viski içip gülerak diyor “benim görüştüğüm sen git onu sonradan yıkayıp saddam’ı irak’ta sadd-

“Kadın, aralık perdeden yüzüne düşen incecik bir ışık hüzmesiyle uyandı, yataktan doğruldu. Aynı yatakta hala yüzünde rüyasız bir uykunun huzuruyla yatan Herkül’e baktı. Dün gece “ayakta sevişelim” diye tutturan yaramaz adam bu muydu? Yastığa düşen saçlarını okşamak için uzanan eli bir an için havada kaldı. Her şey şu an olduğu gibi kalsın istiyordu... Bu ışık, bu yatak, günün bu saati...

Zaman içinde bir ana dokunmaya çalışmak, sabun köpüğüne dokunmaya çalışmak gibidir. O yüzden o an da, Herkül'ün gözlerini açmasıyla yok olup gitti kadın için. "Uyuyordun" dedi kadın, "uyumuşum" dedi Herkül. Kelimeler sadece kulağa güzel geldikleri için kullanılıyordu. İhtiyaç duyuldukları için değil, davet edildikleri için oradaydılar. "Kendime kahve yapacağım, sen de ister misin?" diye sordu kadın. "İsterim, ama Vegan'la benim kahvelerimiz ayrı..."

Vegan kahvesi konusunda biraz titiz birisi. Daha önce kahve konusunda tartışma yaşadık. Ve bu bir daha yaşamak isteyeceğim bir şey değil, o yüzden izin ver kahveyi ben yapayım" dedi Herkül dağınık saçlarının arasından. İşte yine yapmıştı. Zahmetsizce ve istemeden kadın için dayanılmaz olmuştu. "Neler yapıyorum ben" utancını zihninin kapısının önünde çıkartıp atarak Herkül'ün ayakkabısının bağcıklarına uzandı. Herkül kadının elini tuttu, nazike fakat kararlılıkla geri itti. "Seks günüm dündü... Bugün düşünme günüm" dedi..."

T E K N O B İ L İ M

Erman Çağlar, Ender Yıldızhan

ANTI-VİRÜS / FIREWALL / VPN: GÜVENLİ BİR İNTERNET MÜMKÜN MÜ?

Bu sorunun bir kısa bir de uzun cevabı var. Kısa cevabı: Malesef hayır. Sorunun uzun cevabı için ise gelin isterseniz özel bir siber güvenlik şirketinin kurucu ortaklarından olan Murat Hasırcı'ya kulak verelim: Ne bilgisayar korsanları, ne de çeşitli numaralarla kredi kartı numaralarınızı almaya çalışan internet dolandırıcıları. Kullanıcıların internet güvenliğini tehdit eden en büyük unsur insanın çelişkilerle dolu zihinsel dünyasıdır. Bilinçli beynimiz internetimiz güvenli olsun ister, insanlar tarafından sevilme ister, yaptığı işlerde başarılı olmak ister. Oysa bilinçaltımızda kaynayıp duran yok etme arzusu bizleri internette olmadık sitelere sokar, virüs olduğu bin kilometreden belli olan dosyaları bize indirtir, bilgisayara virüs bulaşınca da kendi kendine yapamayacağını bildiği halde format atmaya girişir, ertesi gün iş varmış, karısıyla olan ilişkisi dağılma aşamasındaymış, bilgisayara ayıracağı vakti karısıyla kaliteli zaman harcamaya ayırsa belki evlilik kurtulabilirmiş, bunları dinlemez. İşte Freud'un çalışmalarında bahsettiği, birbirlerine zıt yönde hareket ederek insan davranışlarını dikte eden iki içgüdü budur: Yaşam ve yaşamın karşısında ölüm içgüdü.

Peki ne yapabiliriz? Murat Bey'in bu konuda tavsiyesi çok net: Bilgisayarına virüs bulaşan vatandaşlar bilgisayarın içini açmasınlar, virüsü sileceğim diye internetten saçma sapan programlar indirip bilgisayarın içini iyice veba kolonisine çevirmesiler, vakit kaybetmeden bir profesyonelden yardım alsınlar. **Bize tamir amaçlı gelen cihazların yüzde sekseni virüs nedeniyle değil insanların kırılan egoları yüzünden kullanılmaz halde. Bunun nedeni de sanırım sevgisizlik.**

SAÇLI DİNOZORLAR: POPÜLER KÜLTÜRDE BİLİŞSEL TRAVMALAR VE DİRENÇ

1990'larda Çin'deki fosil yataklarındaki kazılarda ortaya çıkarılan tüylü dinazor fosilleri dinazor araştırmacıları için bir dönemin sonunu temsil ediyordu. Dinazorların saçlı ve renkli tüylerle kaplı yaratıklar oldukları kanıtlanmıştı. Artık Jurassic Park'ın deriyle kaplı canavar görünümünü dinazorların gerçekçi bir temsili olarak görmek imkansızdı...

Bu gelişme bilim dünyasında elbette şok etkisi yarattı. Yıllarca dinazorları araştırdığınızı düşünün, dinazorları tanıdığınızı iddia ettiğinizi düşünün, annenize babanıza bunun bir meslek olduğunu açıklamak zorunda kaldığınızı düşünün ve bunun bir günde değiştiğini düşünün. Tanınmış dinazor araştırmacısı ve **"Öldüren Saç: Dinazorların Sonunu Kılları mı Getirdi?"** kitabının yazarı Steve Wattkin yaşadığı şoku şöyle anlatıyor: *"Babanızın yüzünü düşünün. Bir gün biri çıkıp "bu senin baban değil, senin babanın yüzü kıllarla kaplıydı" diyor. O gün yaşadığımız tam olarak buydu."*

Ancak bu bilimsel gelişmenin tek muhatabı bilim insanları değildi. Günümüzde bir çok sektör kılsız, etli dinazor imgesi üzerinden maaş alıyor, maaş dağıtıyor. Oyuncak sektörü, çocuk kitapları, çizgi filmler ve elbette Jurassic Park filmlerinin devamı olan filmler. Bu sektörün çalışanları yarattıkları, bilimsel

gerçeklerle çatışan temsilleri nasıl rasyonelize ediyorlar? Bilimin ışığından uzak yaşamayı nasıl başarıyorlar. Konuyla ilgili araştırma yürüten Sussex Üniversitesi Psikoloji Bölümü üyesi Dr. Susan Hoarde konuyla ilgili olarak *"Araştırmaya daha yeni başladık, henüz elimizde anlamlı bir veri yok ama utanıyorlardır herhalde... İnkâr içinde de olabilirler, çünkü bugün yeni çıkan Jurassic Park filminin fragmanını izledim ve dinazorlar yine tüysüz. Milyar dolarlık bir sektörden bahsediyoruz. İnsan annesini babasını tanımaz milyar dolar için."* diyor.

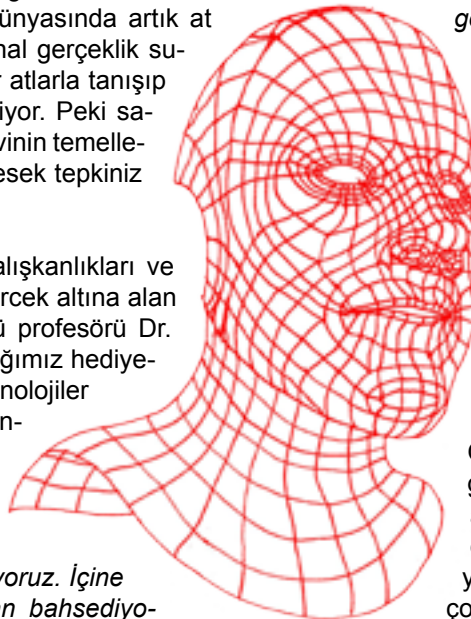

ÜÇÜNCÜ BOYUT BABALARIN OMUZLARINDA YÜKSELİYOR

Sanal gerçeklik... Evsiz ruhların sığınağı, imkansızın kelime anlamını yitirdiği diyarlar... Günümüz dünyasında artık at olmak isteyen bir birey herhangi bir sanal gerçeklik sürecinde at olarak dolaşabiliyor, diğer atlarla tanışıp sosyalleşebiliyor, at arkadaşlar edinebiliyor. Peki sanal gerçekliği gerçek kılan, bu hayaller evinin temellerini atan gizli kahramanlar babanızdır desek tepkiniz ne olurdu? Biz de sizin kadar şaşkınsınız.

Özel günlerde toplumun hediye alma alışkanlıkları ve bilimsel gelişmeler arasındaki ilişkiyi mercek altına alan New York Üniversitesi ekonomi bölümü profesörü Dr. Jesper Svansson, babalar gününde aldığımız hediyelerin sanal gerçeklik ve üç boyutlu teknolojiler üzerine çalışmalarını tetiklediğini ve hızlandırdığını ifade ediyor:

"Şu an olan şu: Bizler babalar gününde babalarımıza ya da kayınbabalarımıza basit sanal gerçeklik gözlükleri alıyoruz. İçine cep telefonu yerleştirilen oyuncaklardan bahsediyorum. Bir daha kullanmayacaklarını bilsek bile, babalar gününde güzel bir ortam olacağını bilinciyle bu eylemi gerçekleştiriyoruz. Kim sizi suçlayabilir? Babalarımız kafalarına taktıkları sanal gerçeklik gözlükleriyle memleketlerinin üç boyutlu resimlerine bakıyor, ya da uzay resmi yüklediyseniz uzaya bakıyorlar, "orada gibi" oluyorlar. Siz de babalar gününde değişik bir hediye almanın kıvançıyla tavuk gibi kafasını bir o yana bir bu yana çeviren babanızı izleyerek eğleniyorsunuz... Günün sonunda Üç boyutlu teknolojilerin gündelik uygulamalarını finansal olarak desteklediğiniz farkında değilsiniz. Ancak bilim insanı olmayan insanlar genelde bir şeylerin zaten çok farkında olmazlar."

O yüzden bugün second life gibi popüler sanal gerçeklik platformlarına at olarak dolaşan, diğer atlarla arkadaşlık kurup at olarak çiftleşebilen okurlarımıza bir çağrımız var: Bu sizin babanız sayesinde mümkün oluyor. O yüzden yarın olmadan, çok geç olmadan babanızı arayın ve ona onu çok sevdiğinizi söyleyin.

ATALARIMIZ TURŞUYU BİLİYORLARDI

Sienna Üniversitesi Restorasyon Bölümü öğrencilerinden Antonio Lorezzo'nun yaz stajı esnasında gerçekleştirdiği keşif, bizleri turşunun tarihi hakkında bir kez daha düşünmeye davet ediyor. İtalya'nın kuzeyindeki Aosto şehrinde bulunan ufak bir manastırın kütüphanesindeki ortaçağa tarihli kitapları restore etmek ve latince'den günümüz dillerine çevirmek için gönüllü olan Antonio Lorenzo yaptığı keşfi şöyle anlatıyor:

"O sırada "Prens Fabio'nun Şanlı Zaferleri ve Sözleri" isimli manuskriptin sayfalarını restore ediyordum. Üzerinde çalıştığım sayfada Prens Fabio ve dönemin meşhur doktor, amatör yer bilimci ve soytarısı Abramo'yu karşılıklı tasvir eden bir ahşap baskı resim vardı (resim - 1). Resimde, Abramo'nun elindeki bir nesneyi prene sunduğu ve prensin bu durumdan çok memnun olmadığı açıkça görülmekteydi. İlk olarak bunun Abramo'nun kakası olabileceğini düşündüm. "Doktor Soyтары Abramo'nun Ünlü Şakaları ve Gırtlak Kanseri Üzerine Düşünceleri" kitabını okumuş her lisans öğrencisi gibi ben de Abramo'nun cebine, çantasına, hatta ceketinin koluna kendi kakasını saklayarak çevresindekileri şaşırtmayı ve eğlendirmeyi sevdiğini biliyordum. Onu saray ortamlarında meşhur eden de, ölüme götüren de bu olmuştu. Ancak manuskriptteki latince metni çevirdiğimde durumun böyle olmadığını, işin içinde başka türlü bir iş olduğunu anladım. Manuskript, Abramo'nun Torino gezisi sonrası Prens Fabio ile arasında geçen diyalogu şöyle aktarıyordu:

Abramo: Sevgili Prens! Torino'da mutlu bir tesadüf sonucu karşılaştığım Kardinal Lazzaro bunu size gönderdi... Siz anlarmışsınız sevgili Prens'im, kardinal öyle buyurdu.

Prens: Ne anlayacağım ki? Ne bu?

Abramo: TURŞU!

(Çeviriye tam olarak aktarmak zor ancak latince'deki nüanslar sayesinde metinden Abramo'nun bütün bu süreç esnasında çok neşeli olduğu ve anlamlı gülümsediğini; prensin ise olaydan duyduğu rahatsızlığı saklamakta güçlük çektiğini anlıyoruz.)

Prens: Neden göndermiş ki? Torino'dan buraya bütün yolu elinde turşuyla mı geldin?

Abramo: Evet efendim...

Prens: ... Ne demek ki?

Abramo: Bilmiyorum efendimiz, ben saygıdeğer Kardinal ile aranızda bir şaka zannetmiştim. "Al bu turşuyu prene götür, o anlar" dedi. Gü-lüyordu.

Prens: Aramızda ne şaka olabilir ki? Bir kere, o da ayaküstü görüp tanıştığım bir adam.

Abramo: Bilmiyorum efendimiz. Turşu elimde çok ısındı, izin verirseniz size teslim edeyim efendim. Ben gerçekten çok arada kaldım.

Prens: Ben almam o turşuyu. Orada bak boş kafes var, ölen ötücü kuşumdan bana geride kalan. Onun içine koy, bir yere de ayrılma... Seninle birlikte gidip şu kardinali bir ziyaret edeceğiz.

Abramo: Ama efendimiz... Torino illerinden yeni geldim. Beni geri götürmeyin yalvarırım. Yemeklerine alışmadım, adetlerine alışmadım. Görgülü, kibar bir bay buldum diye sevinmiştim Kardinal'i tanıyınca, onun da ettikleri ortada. Lütfen adaletli efendimiz... Ellerim yapış yapış.

Prens: Sevgili Abramo, şu an bir yol ayrımındasın. Bir yol seni Torino'ya götürüyor, diğer yolun sonunda ise celladın baltası var. Oradan

sonrası ise meçhul. Belki öte dünyanın yemeklerine hemen alışsın, adetlerini çok beğenirsin... Bunu bilmemize imkan yok. Kararını çabuk ver, lakin gün batmadan yola çıkmak niyetindeyim.

Abramo: Heyhat efendimiz! Size Torino'ya kadar yol arkadaşlığı etmek benim için onurdur.

Prens: Güzel! O kafese koyduğun turşuyu da al. Kardinal hazretlerine geri götürüyoruz. Yol boyunca sen taşıyacaksın. ATIMI HAZIRLAYIN!

İşte bu diyaloglar Abramo'nun elindeki gizemli nesnenin dışkı değil turşu olduğunu kuşku götürmez bir biçimde kanıtıyor. Bu buluş önemli kılan unsur ise bizim bildiğimiz haliyle salatalık turşusuyla ilgili kayda geçen en eski yazılı eser olması. Böylelikle Antonio Lorezzo'nun yaz stajı bildiğimiz haliyle dünya tarihini kökünden değiştirmiş oluyor. Konuyla ilgili sevincini gizlemeyen Antonio, "yüksek lisans tezine karar vermemişim. Bu buluş sayesinde yüksek lisans da yaparım, üstüne doktorayı da yaparım, turşunun üzerine biner profesörlüğe kadar giderim. Kimse de kusura bakmasın" diyor. Doğru söze ne denir...

“BİR TANE BİLE MUHABBET KUŞU GÖRMEDİM...”

Genç Bir Doktora Öğrencisinin Ödenekle İmtihanı

San Paulo Üniversitesi Biyoloji bölümünde doktora çalışmasını sürdüren Emmanuel Gabriel Soldado, kendisi gibi doktora öğrencilerinden oluşan ekibiyle birlikte araştırmalarını finanse etmek için ödenekle başvurdukları günü çok net hatırlıyor:

“Burada, Brezilya’da farklı bölümlerden doktora öğrencilerinin bir araya gelip bir araştırma yürütmeleri rastlanmadık bir şey değil. Beş ayrı araştırma yerine bir araştırmaya ödenek bulmak daha kolay. Biz de bir ay boyunca yağmur ormanlarında muhabbet kuşlarını gözlemleyeceğimiz bir araştırma ile hep birlikte ödenekle başvurmuştuk. Ben muhabbet kuşları birbirlerini yiyorlar mı onu araştırıyordum, sosyoloji bölümünde doktora yapan arkadaşım kuşlar birbirlerine küsüyorlar mı onu araştırıyordu, felsefe bölümünden bir arkadaş vardı o da katıldı ama onu tam bilmiyorum. Felsefe gün geçtikçe gelişen bir bilim dalı, daha sık saha çalışmalarına katılmalarını olumlu değerlendiriyorum. Her neyse, sonuçta herkes ödenek için kendi bölümüne başvurdu. Biri bile kabul edilse bir şekilde yettiririz, iki bölümden ödenek çıksa rahat kafayla çalışmayı yaparız diye düşünüyorduk. Sonra içimizden biri yurt dışı ödeneklerine de başvururuz, “yağmur ormanları, küresel ısınma, doğal denge” gibi kelimeleri başvuruya ekleyelim, bu işin ayıbı yok, sonuçta parayı kendimize istemiyoruz, bilim yapacağız arkadaşlar dedi. Haklıydı, haklı olduğunun da farkındaydı. Avrupa birliği bilim fonu, Amerika’da burs dağıtan bir çok kurum ve şahıs, bazı hayırsever iş adamları,

çevre dernekleri... Aklımıza gelen her yere başvurduk.

Üniversiteden sadece sosyoloji bölümü ödenek verebildi, diğer bölümler muhabbet kuşuna artık ödenek ayırmadıklarını söylediler. Yağmur ormanları hemen üniversitenin yanı, neredeyse bütün doktora öğrencileri araştırma yapmaya ormana gidiyorlar. Anlaşılabilir bir itiraz. Ama yurtdışında tabii yağmur ormanı deyince başka türlü anlaşılıyor sanırım. Yağmur ormanlarında çalışma yapacağız deyince hemen yağmur ormanlarını kurtaracaklar gibi anlaşılabilir. Sebep ne olursa olsun yurtdışında burs için başvurduğumuz neredeyse bütün kurumlardan olumlu yanıt aldık. Tabii ki sevindik ama garip bir pozisyonda kaldığımızı hissediyorduk. Beş kişilik ekibimiz için bir aylık çalışmamız için gerekli olan ödenek 11.000 Brezilya reali (yaklaşık 3.000 dolar) olarak hesaplamıştık. Bir anda ortak hesabımıza sekiz milyon dolar gibi bir para yatınca yaşadığımız şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.

Para çok ilginç bir şey. 3.000 dolar ödenekimiz olsaydı yanımıza topkek susamlı çubuk falan alıp ormana gider, çadırımızı kurar araştırmaya başladık herhalde. Sekiz milyon dolar olunca bütün ekibimiz durgunlaştı. Paralı araştırma nasıl yapılır bilmiyorduk. Bir hocamızın yönlendirmesiyle Amerika’dan bu işlerde özelleşmiş bir danışmanla iletişime geçtik. Onun bize çok faydası oldu, geldiği gibi parayı harcamaya başlayabildik. Önce araştırmalarımız için gerekli olan cihaz ve ölçüm aletlerini en iyisinden aldık. Sonra hepimize ormanda rahat edelim diye su geçirmeyen, hava alan ayakkabı aldık. Ayakkabılar inanılmaz pahalı ya, 700 - 800 riyale ayakkabı

satıyorlar. Sonra sıra danışmanımızın “kuş yuvası (nest)” adını verdiği gözlem tesisinin inşasına geldi. Asıl para buraya harcanacaktı...”

Bu noktada Emmanuel bizleri “kuş yuvası”nda bir gezintiye çıkartıyor. Gerçekten en son teknoloji ve konforla döşenmiş, her şeyi düşünülüş bir kuş gözlem tesisi oluşturmuşlar.

“Burası rekreasyon / dinlenme / çalışma alanı. Her katta en az bir tane rekreasyon alanı olmasına çalıştık. Burada araştırmacılarımız günün stresini atıp notlarını birbirlerine gösterebilir, sıkıldıklarında playstation, xbox ya da nintendo oynayabilirler. İnsanlar sekiz milyonu bitmez bir para zannediyor ama daha önce sekiz milyonu bir arada görmemiş bir insana nasıl bir anda harcadığını anlatmak çok zor. Çatıda otonom uçan araçlarımız var, yüksek çözünürlüklü görüntü kaydedebiliyorlar. Onları mesela kim aldı ben bilmiyorum. Bu arka tarafta network server odamız var, özel sıvı soğutmalı bir bölmede tutuluyorlar. Neden? Bilmiyorum. Hem playstation var, hem xbox var, ikisinin de oyunları ayrı ayrı birinin oyununu diğerinde oynayamıyorsun. O yüzden ikisinin oyunlarına da ayrı para harcanmış. Şimdi sanırım tesise ek bir bina yapılıyor, spor salonu oraya taşınacak. İşin ilginç araştırmayı finanse eden kurumlar ve vakıflar gelişmelerden çok memnun. Tesise çıldırıyorlar. Bilmiyorum, işler bizim kontrolümüzden çıktı. Altı aydır inşaat başında duruyorum, henüz bir tane bile muhabbet kuşu görmedim. Eminim genç araştırmacıların bizim bu halimizden alacakları bir dersler vardır. Şimdi izin verirsiniz, ustaların başında durmam gerekiyor... Yoksa sallama iş yapıyorlar.”

